

אפלה על

הגדולים מארצות המזרח, נתברר כי שיטה זו חדישה מדי לגבם. אנשים אלה, שרובם נולדו פיקחים, נסתמאו בגלל מחלת הגרענות. הורגלו לבקש את פרנסתם ברחוב על ידי קבוץ נדבות. והסכנות היהודית החליטה, על כן, לפני שלש שנים להקים שלשה מחנות נפרדים בהם ירוכזו הסומים. לאחר זמן נתגבש הרעיון לשלב את המחנות לכפר אחד. מרבית המשפחות הן מעורבות, כלומר, הבעל סומא בעוד שהאשה וכמוכן — הילדים, רואים, אולם במשפחות אחרות גם הבעל גם האשה עיוורים. הם גרים בדירות קטנות אך נוחות למדי, שברובן מצויים מקרר, רהיטים אחרים שהתושבים רכשו ס' חסכוניותיהם.

ס' לרווחים, אנשי הכפר מתפרנסים מבית המלאכה אשר בו, המייצר מזרונים, מברשות, מטאסאים, סלים, שרפרפים, כור' סות, מרבדי ראפיה. עבודתם נעשית בקבלנות וכיון ש"ראוי", בפעם הראשונה בחייהם, כסף זורם לכיסיהם בורם רציני למדי היתה לדבר השפעה מזיקה, החלו עובדים במרץ קיצוני כזה

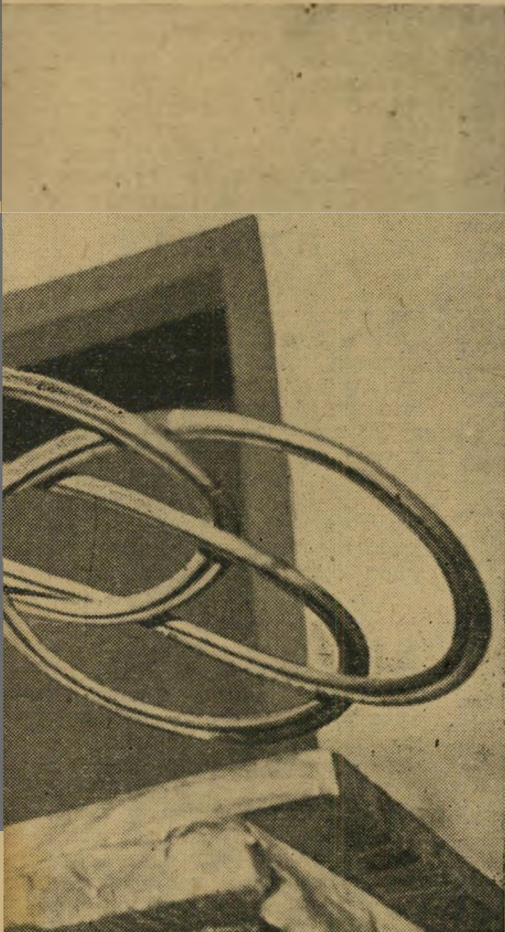
במרחק של כמה מאות מטרים מגדרה מפוזרים, על פני שטח לא גדול, מספר בתים אוסטריים מוכנים, בתי-מלאכה. לכאורה הרי זהו כפר ספק תעשייתי ספק חקלאי, כמו מאות נקודות התישבות אחרות מדין ועד אילת.

אולם המקום, הקרוי כפר אוריאל, אינו דומה לשום כפר אחר, לא רק בישראל, אלא בעולם כולו. כפר אוריאל מאוכלס משפחות שראשיהן סומים.

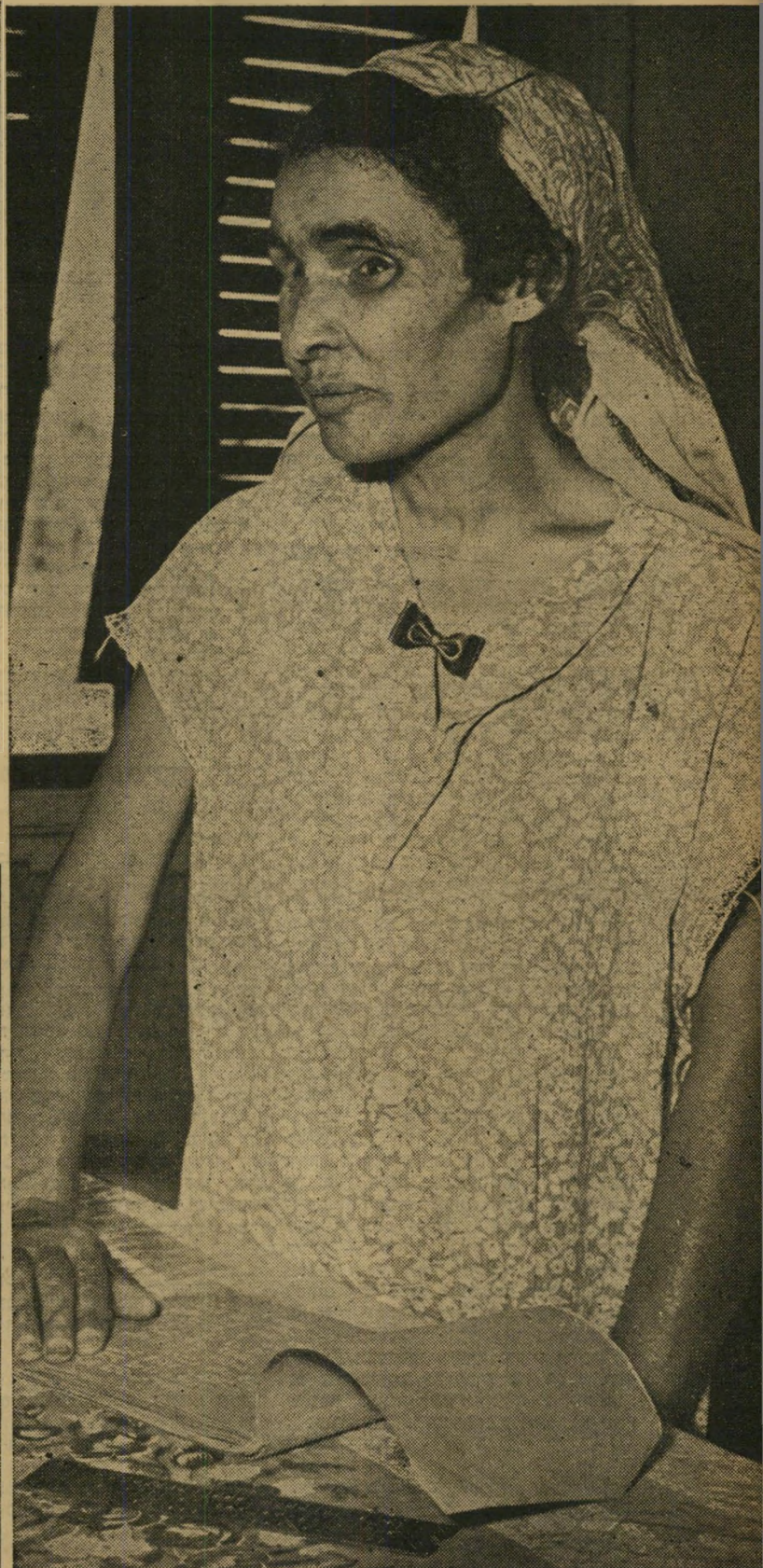
שמו המקובל של המקום, כפר עיוורים, יוצר רושם של עצבות ושיממון; אולם הדבר איננו כך. זהו כפר של אנשים עובדים, לא מוסד פילנתרופי. אמנם, המקום נתמך ביד גדיבה על ידי חברת מלב, הסוכנות, הממשלה. אבל, פרט לעזרה בבנין הבתים ובהדרכת התושבים בעבודות מיוחדות, יכול כל תושב הכפר להתפאר כי הוא מכלכל את עצמו, בדיוק כמו כל תושב ישראלי אחר.

משפחות מעורבות. לפי השיטות החדשות של טיפול בעיוורים אין לרכז אותם במספרים גדולים במקום אחד, יש לנסות לערוך אותם בקרב אנשים פקחים. אבל בארץ, עם גלי העלייה

עד שהנהלת הכפר נאלצה להגביל את המקסימום של תפוקתם. לא קלה היתה קליטתם של אנשים שהיו עד לפני זמן ל פושטייד, ניוונו מחסדי אורחים שהיו גם עניים מרודים וב רמת מחיה ותרבות נמוכה ביותר. אבל הנסיון הצליח; ס העיוורים משמש נקודת אור להמונים חשוכי אור שטרם נתק

קיום עצמאי. כל תושב הכפר קבל חצי צריף בו הוא מקיים את עצמו ואת משפחתו מעבודתו באחד המקצועות שלמד בבתי המלאכה של הכפר.

הידים כותבות. הכתיבה נעשית אס אס באמצעות לוח מתכת בו נקובות אותיות האלפבית. ידיו המאומנו של הסומא מבחציות באותיות הדרושות; מנקבות את צורתן על גבי ניר עבה. מחברתה של העוורת שבתמונו מימין מכילה פתגמים שהעתיקה, במו ידה, מספרים שונים. ברבים מהם שמות צבעים שהכותבת לא ראתם מימיה

הידים קוראות. רק מעטים מאנשי הכפר מסוגלים לקרוא ברייל. רובם הגדול של התושבים הם יוצאי ארצות נחשלות, אינם יודעים להעזר בכתב הסומים. בתמונה: אשה תימניה שנתעוורה בילדותה, למדה קרוא וכתוב במוסד הירושמלי.